

ΟΡΦΕΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΔΙΚΗ (10. 8-62)

Διὸ πόρτες ἔχει ἡ ζωή

Κακά σημάδια κάναν τὴν ἀρχὴ καὶ συμφορὰ ἀκολούθησε τὸ γάμο.
Καθὼς νυφούλα νιόπαντρη αὐτὴ γυρνοῦσε μὲ τὶς νύμφες στὰ χορτάρια
καρφώθηκε τὸ δόντι μιᾶς ὀχιᾶς στὸ πόδι της, τὴν ἄφηκε στὸν τόπο. 10
Στὸν πάνω κόσμο ἀκούστηκε βαρὺς ὁ θρῆνος ἀπ' τῆς Θράκης τὸν
λυράρη·

σὰ χόρτασε τὸ ἔβαλε σκοπὸ νὰ δοκιμάσει τοῦ Ἄδη τὰ σκοτάδια.
Ἐφτασε ὡς τῆς Στύγας τὸ νερό, διαβαίνοντας τοῦ Ταίναρου τὴν πύλη,
ἀπὸ λεφούσια πέρασε σκιῶν κι ἀναπαμένους μέσα σὲ μνημούρι.
Γυρεύοντάς την βρέθηκε μπροστὰ στοῦ ἄχαρου βασιλείου τὸν ρήγα,
ποὺ ἔχει ἐξουσία στοὺς νεκρούς, καὶ τὶς χορδὲς τῆς λύρας του χτυ-
πώντας

ἀρχίνισε τραγοῦδι νὰ τοὺς λέει: «Ἀρχόντοι καὶ θεοὶ τοῦ κάτω κόσμου,
ποὺ ὅσοι γεννηθήκανε θνητοὶ εἶναι γραφτὸ ἐντὸς του νὰ κατέβουν,
ἂν ἔχω τὸ ἐλεύθερο ἀπὸ σᾶς χωρὶς ψευτιὲς καὶ μπερδεμένα λόγια
τὴ μαύρη μου ἀλήθεια νὰ σᾶς πῶ, δὲ βρέθηκα σὲ τοῦτα τὰ λημέρια 20
τὰ μουχλιασμένα Τάρταρα νὰ δῶ οὔτε γυρεύω νὰ ἀλυσοδέσω
τὸν Κέρβερο, τῆς Μέδουσας τὸν γιό, μὲ τὸ τριπλὸ λαρύγγι καὶ τὰ
φίδια.

Γιὰ τὴν καλὴ μου βρέθηκα ἐδῶ, ποὺ πάτησε τὴν ὄχεντρα κι ἐκεῖνη
τῆς ἔκοψε τῆς νιότης τὸν καιρὸ μὲς στὸ κορμί της χύνοντας φαρμάκι.
Βουλήθηκα ν' ἀντέξω τὸν χαμό, τὸ πάλεψα - τ' ὁμολογῶ! Καὶ ὅμως

- ὁ Ἔρωτας μὲ λύγισε, θεὸς στῶν ζωντανῶν τὸν κόσμον φημισμένος.
 Λέει τ' ὄνομά του τίποτε κι ἐδῶ... δὲν ξέρω, ἀλλὰ ἔτσι πρέπει νὰ 'ναι
 ἀφοῦ λόγῳ τοῦ Ἔρωτα κι ἐσεῖς γινήκατε ζευγάρι... εἶναι ψέμα
 τῆς Περσεφόνης ἢ ἀπαγωγῆ; Στὸν τόπο ποῦ τὸν σκιάζει ἢ φοβέρα,
 30 στὸ ὄνομα τῆς μαύρης Ἐρημιᾶς καὶ τῆς πλατιᾶς Σιγῆς, σᾶς ἰκετεύω,
 ἢ Εὐρυδίκη μου ἔφυγε νωρίς, τῆς μοῖρας τῆς ξεγράψτε τὸ γραμμένο.
 Τὸ χρέος δὲν ξεφεύγουμε οἱ θνητοί, ἔτσι κι ἄλλιῶς μικρούλα ἢ ζωὴ μας,
 ὕστερα, πιὸ νωρίς ἢ πιὸ ἄργά, βαδίζουμε τὸ κάτω μονοπάτι.
 Ὅλοι τραβᾶμε κατὰ 'δῶ, γιὰ μᾶς ὁ τόπος τοῦτος τὸ στερνό μας σπίτι,
 καὶ πάνω στῶν ἀνθρώπων τίς γενιές ἀτέρμονη ἢ δικιά σας ἐξουσία.
 Θὰ 'ναι κι αὐτὴ δικιά σας τελικά, ἀφοῦ τὸ μερτικό τῆς συμπληρώσει.
 Νὰ τὴ χαρῶ πρὶν φτάσει ὁ καιρός, τούτῃ τὴ χάρη μόνο σᾶς ζητάω.
 Κι ἂν πάλι οἱ μοῖρες δὲν ἀποδεχτοῦν, ἔχω κι ἐγὼ ἀπόφαση παρμένη
 νὰ μὴ γυρίσω. Πάρτε δυὸ ψυχές, ἂν εἶναι αὐτὸ ποῦ τάχα σᾶς εὐφραί-
 νει».
- 40 Λόγια μελωδικὰ μὲ τίς χορδές τῆς λύρας του καλὰ συνταιριασμένα,
 κι οἱ ἀποθαμένοι κλαίγανε κι αὐτοί. Στὸ ἄκουσμά του ὅλοι μαγεμέ-
 νοι –
 δὲ πάει νὰ πιεῖ ὁ Τάνταλος νερό, ὁ Ἰξίων δὲ γυρνᾷ στὸν τροχὸ του,
 γύπες δὲν τυραννᾷ τὸν Τιτυό, τοῦ Δαναοῦ οἱ κόρες ἀποθέσαν
 τὰ ἄπατα σταμνιά τους, καθιστὸς ὁ Σίσυφος στὸ βράχο του ἀπάνω.
 Λένε πὼς τότε πρώτη τους φορά, ἀπὸ τὴ μελωδία νικημένες
 οἱ Ἐρινύες ἔκλαψαν κι αὐτὲς καὶ νιώσανε στὸ μάγουλο τὸ δάκρυ.
 Τοῦ Ἄδη οἱ ἀρχόντοι λύγισαν κι αὐτοί, δὲν ἄντεξαν στὸ παρακάλε-
 σμά του
 καὶ κάλεσαν τὴν Εὐρυδίκη εὐθύς· στοὺς πεθαμένους νιόφερτη ἐκείνη
 τριγύριζε μὲ κόπο καὶ βαριά τὸ λαβωμένο ἔσερνε ποδάρι.
 50 Ἦταν ξανὰ δικιά του ἢ κοπελιά, μὰ παίρνοντάς τὴν πῆρε κι ἓναν ὄρο:
 μάτια μὴ στρέψει πίσω νὰ τὴ δεῖ προτοῦ διαβοῦν τοῦ Ἄδη τὸ ποτάμι
 κι ἀπ' τοῦ Θανάτου βγοῦν τὴ λαγκαδιά – ἄλλιῶς τὸ δῶρο γίνονταν
 χαράμι.
 Τὸ μονοπάτι πήρανε κι οἱ δυό, στὴ σιγαλιὰ ἀνέβαιναν ὁμάδι,
 ἢ ἀνηφόρα ἄφεγγη, ὀρθή, πνιγμένη σὲ βαθύ, πηχτὸ σκοτάδι.
 Σιμῶναν στὴν ἀπάνω γῆ, κι αὐτὸς ἀπὸ λαχτάρα γύρισε καί... φρεῖκη.
 ἀρχίνισε ξοπίσω νὰ γλιστρᾷ καὶ χάνονταν ξανὰ ἢ Εὐρυδίκη.

Orpheus Eurüdicen recipit, dum supplicat orco
sed male respiciens perdit, et illa perit

Orpheus durch seine Musik thon
dringt auf die höll sein Weib darunt

Ο Όρφέας αναζητά την Εύρυδική στον Κάτω Κόσμο.

Ζητούσε του Όρφέα την αγκαλιά, κι αν άπλωνε τὰ χέρια της με πάθος
 άγέρα μόνο άδραχνε άδειανό άφαντη μες στης άβυσσος τὸ βάθος.
 Πέθαινε τώρα δεύτερη φορά, μὰ δέν παραπονιόταν στὸν καλό της·
 πὼς τὴν αγάπησε πολὺ - αὐτὸ ἦταν μονάχα τὸ παράπονό της.
 Πέθαινε τώρα δεύτερη φορά, κι ὡς ἔγεργε στὰ μέρη τοῦ θανάτου
 τὸ «χαῖρε» πὸ τοῦ ἔκραξε στερνὰ ἀχὸς σβησμένος ἔφτανε στ' ἄφτιά
 του.

*
* *